

talte Aktiekapitaler. Men ligesaa ubestemt som overhovedet denne Procentdel herefter vil være, ligesaa ubestemt forekommer det mig — og det staar for mig som noget Vigtigere — er det, hvad dette Nettoudbytte, ret beset, egentlig er, hvorefter denne Procentdel skal tages. Dette Nettoudbytte finder jeg ikke nærmere defineret, hverken i Lovforslagets Text eller i Udvalgets Vædringsforslag. Jeg har læst begge saa skarpt igjennem, som jeg formaaede, men desuagtet staar det mig fuldstændig uklart, om der ved dette udefinerede Nettoudbytte menes hele Havnens eller alene Frihavns eller blot Nettoudbyttet af det i første Stykke omhandlede Anlæg af Pakhuse, Skure o. s. v. Jeg er selvfølgelig tilbøielig til at antage, at der kun menes det Sidste, men da det vistnok er meget sandsynligt, at dette Nettoudbytte kan blive i den Grad forsvindende, at der vil blive et meget ringe, om overhovedet noget, Procentudbytte deraf, kunde det ligge nær at fortolke sig til et andet Udbytte, og for at undgaa alle Fortolkninger og Meningsuligheder i Fremtiden mener jeg, at det kunde være ret nyttigt, at man gav en uomtvistelig Forklaring eller Definition af, hvilket Nettoudbytte der menes. Det er det, mit Vædringsforslag tilsigter, ved blot at indstyre de Ord, at Nettoudbyttet skal være af de og de Anlæg. — Under Nr. 5 og Nr. 6 har jeg til samme Paragrafs 3die og 4de Stykke tilladt mig at stille Vædringsforslag, der bestemme, at de til Frihavnen fornødne Midler skulde fremstafes ganske paa samme Maade, som det af Regjeringen er foreslaaet i et samtidig fremlagt Lovforslag, nemlig det om Anlægget af Kystbanen. Jeg skjønner ikke, at der her foreligger nogen principiel Modsetning. Jernbanevæsenet og Havnevæsenet ligge direkte under den høitærede Indenrigsminister, og hvorfor da bruge den ene Fremgangsmaade i det ene Tilfælde og en anden i et andet, da det dog egentlig fra det Offentliges Side gjælder om at skaffe de fornødne Midler til visse i det Offentliges Interesse foreslaaede Anlæg. Jeg skjønner desuden, at det er saameget mindre nødvendigt, som ingen praktiske Grunde, forekommer det mig, tale for en saadan Forandring, for saaledes at forlade det simple og naturlige Forhold og gaa over til et mere kompliceret, som dette dog unegtelig vil være, hvor man skal have baade Laantager og Garanti og maaske Udstedelse af ganske nye Værdipapirer. End mindre finder jeg nogen praktisk Grund deri, idet der dog vel ikke er mindste Anledning til at antage, at Havnevæsenet skulde kunne skaffe billigere Saan end selve Staten, thi det vil ellers

være meningsløst at forlange Statens Garanti. Men een Ting tror jeg i hvert Fald er sikker; der vil, hvis man vedtager at gaa den af mig foreslaaede Vej, nemlig at det er Staten, der staffer Midlerne tilveie og forstærker Havnevæsenet dermed, for Statskassen opstaa efter al Sandsynlighed en ikke ringe Bøsparelse, hvis man forudsætter, at Havnevæsenet ikke kan opfylde sine Forpligtelser. Kan Havnevæsenet opfylde sine Forpligtelser, vil der ingen Forskjel blive paa, om Pengene staffles tilveie paa den ene eller den anden Maade. Men hvis den Sandsynlighed skulde indtræde, og den turde med Henblik paa den paatænkte Ophøvelse af Havneafgiften være nærliggende, at Renterne ikke kunne svares, vil der blive den Forskjel, at i Stedet for at Staten i det ene Tilfælde maa svare 4 pCt. af 11½ Mill., vil den i det andet Tilfælde kun komme til at svare 3½ pCt. af 8½ Mill., hvilket udgjør en Mindreudgift af 162,500 Kr. om Aaret, og naar man regner, at det gjælder for hvert Aar, er det en ikke ringe Bøsparelse, en Bøsparelse, som jeg tror ikke er til at foragte. Det forekommer mig derfor, at der er mange og gode Grunde, der tale for, at man burde gaa den af mig foreslaaede Vej, den Vej, som den høie Regjering selv har foreslaaet i et samtidig forelagt Lovforslag, nemlig at staffe Midlerne tilveie paa en og samme Maade til Jernbanevæsenet og Havnevæsenet.

Jeg skal derefter vende tilbage til de to Vædringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 1 og Nr. 2, og jeg skal her kun bestjæftige mig med Nr. 1, idet Nr. 2 vil bortfalde, hvis Nr. 1 forastes. Det vil maaske vække nogen Forvædring, at jeg ved dette Vædringsforslag har vovet at ville røkke ved Frihavnsens Veligheden, der formentlig i den almindelige Opfattelse staar som en fastslaaet Kjendsgjerning. Jeg kan imidlertid ikke erkjende dette; thi Frihavnsens Veligheden er efter min Mening ikke fastslaaet, saalænge den første Paragraf i det foreliggende Lovforslag ikke er uforandret optagen i en vedtagen Lov, og Havnsens Veligheden er selvfølgelig ingen Kjendsgjerning, saalænge Frihavnen ikke er traadt ud i Virkeligheden. Indtil da tror jeg, at man kan anse Veligheds-spørgsmaalet som et helt aabent Spørgsmaal. Nu veed jeg ganske vel, at der vil blive indvendt, og kan ogsaa med en vis Føie indvendes, herimod, at der er et bestemt Hensyn at tage ved Spørgsmaalet om Veligheden, nemlig Hensynet til de vidtløftige og bethdelige Havnearbejder, der alt ere udførte ved Kalkbrænderihavnen. Det er mig nu om at gjøre ikke at gjøre mig skyldig